

CRITICUL NEGRU

Rolea Nicolae

Criticul negru

Azi în mintea mea apare
O obsesie ciudată
Speriat îi zăresc chipul
Și îl simt după miros
Cu o spadă rece-n mână
Și cu fața borcănată
Peste cartea mea sosește
Acel Critic fioros.

Cum se poate așa ceva,
Să fiu altoit într-una?
Să mă facă el lăută
Care cântă seara-n sat?
E gelos pe cât se pare
Că mă întâlnesc cu luna
Și-ar dori-o el, nătângul,
Critic rău cu chip uscat.

Într-o seară caldă, vie,
Când trosnea nuca tăcerii
În miresmele iubirii
Coborâte peste tei,
Mă îmbrățișam cu luna
În ograda lină a verii,
Pe când el ocheade tandre
Arunca la sânii ei.

Și de atunci veninu-și pune
Peste ramura de stea
Unde lira mea doinește
Printre flori de liliac.
Îl urăsc cu grea măsură
Cum ura bunica mea
Pe tăicuța, la culcare,
Când puțea a basamac.

El, cu ochii de cărbune,
Mă privește o clipită
Parcă ar vrea să mă atace
Ca și fulgerul nebun.
Fața-i rece, scorojită,

Când o vezi așa uimită
Pare-n pragul hibernării
Veche aşchie de prun.

Mă priveşte cu-ndurare,
Şi c-o milă nepoftită.
Ce şasiu este sârmanul...
Ochii mei coboară acu
Căutând o rangă groasă
Într-o clipă negândită
Să îl sorcovesc pe diavol
C-un potop vioi de NU!

Peste gânduri se roteşte
Roşul corb al răzbunării
Ce mă îndeamnă cu ocară
Ranga să i-o zvârl în cap,
Să-l strivesc ca pe moluscă
Şi să-l ard cu lumânarea
Cum ardea bunica, toamna,
Şoricelul din dulap*

Nu mai pot s-o țin în hamuri,
Furia mi se dilată,
Pare o coardă ce vibrează
Ca o scoică la deochi,
Ridicând ranga la ceruri
Îl lovesc c-o sete lată:
Şi un izvoraş de sânge...
Mi se scurge dintre ochi.

02.07.2015

* toamna era invazie de şoricei, veneau la recoltele adunate. Ca să nu mai intre în casă şoriceii, bunica prindea unul prin dulap şi-l ardea, astfel încât mirosul emanat de şoricelul ars să oprească invazia de şoricei în casă. Pisică nu aveam. Am avut una dar s-a încurcat cu un motan roşcat al unui vecin şi de atunci... nu mai ştiu nimic de ea.